

UZASADNIENIE

	Sygnatura akt	V K 628/21	
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. S.	27 czerwca 2020 roku w W. przy ul. (...) brał udział w zbiegowisku, wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtowanego zamachu na Ł. K. i J. B. oraz na mienie w postaci samochodu R. (...) nr rej. (...), w trakcie którego zbiegowiska uczestnicy działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia ww. samochodu poprzez przebicie dwóch opon, pocięcie plandeki, urwanie lusterka, uszkodzenie kamery cofania oraz pobrudzenie farbą, zaś oskarżony oderwał tablicę rejestracyjną, powodując szkody o łącznej wartości 6123 zł na szkodę Fundacji (...) do (...), przewrócił Ł. K. na chodnik, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci zasinienia na lewym	

		<p>nadgarstku i otarcia naskórka na plecach, co spowodowało rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni, a także poprzez stosowanie przemocy w postaci szarpania i popychania zmuszał Ł. K. do określonego zachowania polegającego na zaprzestaniu rejestrowania całego zajścia telefonem komórkowym, przy czym czynu tego dopuścił się z oczywistie błahego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest przestępstwo z art. 254§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zb. z art. 157§2 kk w zb. z art. 191§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 57a§1 kk.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. 27 czerwca 2020 roku w W. J. B. kierował samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do Fundacji (...). Pasażerem pojazdu był Ł. K.. Mężczyźni brali udział w kampanii (...) pedofilii” i ich zadaniem był przejazd ulicami (...) w celu propagowania haseł kampanii. Z tego powodu skrzynia ładunkowa pojazdu oklejona była banerami, na których znajdowały się m. in. napisy „Stop pedofilii”, „Czego Lobby</p>	<p>zeznania świadka Ł. K.</p>	<p>709-713</p>	

<p>(...) chce uczyć dzieci: 4 latki masturbacji, 6 – latki wyrażanie zgody na seks*, 9 – latki pierwszych doświadczeń seksualnych i orgazmu*„ „Zobacz związek pedofilii z seksedukacją”, „wejdź na stoppedofilii.pl”, „Pobierz poradnik jak powstrzymać pedofila”. Na pojeździe umieszczone były głośniki, z których emitowano powtarzające się w pętli treści głosowe w ramach kampanii. Samochód wyposażony był w nagrywające jego jazdę kamery: centralnie z przodu, z przodu z prawej i lewej strony, z tyłu pod skrzynią ładunkową.</p>			
<p>zeznania świadka J. B.</p>	<p>804-811 1020v.- (...)</p>		
<p>zeznania świadka A. O.</p>	<p>725-728</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>	<p>1084v.- (...)</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego P. S.</p>	<p>404, 708-708v.</p>		
<p>nagrania z zapisu kamer z samochodu R. (...) nr rej. (...)</p>	<p>52</p>		
<p>nagrania z zapisu telefonu komórkowego Ł. K.</p>	<p>52</p>		
<p>nagrania z zapisu kamery nasobnej J. B.</p>	<p>126</p>		

dokumentacja poglądowa stanowiąca wydruki stopklatek z nagrań z przebiegu zdarzenia i oględzin	150-198		
2. Pojazd przemieszczał się po ulicach centrum W.. Około godz. 14.30 wjechał z ulicy (...) w ulicę (...).	jak wyżej		
3. W budynku przy ulicy (...), po prawej stronie drogi zgodnie z kierunkiem jazdy samochodu, znajdował się tzw. squat, w którym miało miejsce wydarzenie zatytułowane (...). Zaplanowano jedzenie, tatuaże, spotkanie polityczne, pokaz archiwalnych filmów z akcji skłotu, koncerty, potańcówkę i pokaz tańca z ogniem. W wydarzeniu uczestniczyli m. in. Z. M. i P. S.. M. S. mieszkał w tym miejscu.	wyjaśnienia oskarżonego M. S.	1084v.- (...)	
zrzut z ekranu	486		
zeznania świadka A. O.	725-728		
4. Po wjeździe samochodu w ulicę (...), po przejechaniu pewnej odległości, M. S. wyszedł na jezdnię z lewej strony drogi. Idąc środkiem jezdni spowodował zatrzymanie pojazdu na wysokości numeru 30 ulicy (...). Schylił się, aby zawiązać sznurówki w	zeznania świadka Ł. K.	709-713	

<p>bucie, J. B. zatrzymał samochód nakazując Ł. K. wyjście na zewnątrz. K. chciał zaczekać do momentu jakiegoś zdarzenia, natomiast B. polecił mu natychmiastowe wyjście z pojazdu celem utrwalania przebiegu wydarzeń.</p>			
<p>zeznania świadka J. B.</p>	<p>804-811, 1020v.- (...)</p>		
<p>nagrania z zapisu kamer z samochodu R. (...) nr rej. (...)</p>	<p>52</p>		
<p>5. K. opuścił pojazd z telefonem, który uruchomił w celu nagrywania wydarzeń trzymając go wysoko nad głową. Po chwili z samochodu wysiadł także B.. Do mężczyzn oraz samochodu podbiegła grupa ludzi, którzy wyszli z kamienicy, w której znajdował się squat. Wiele osób nosiło na twarzy maseczki. Wśród tych osób znajdował się P. S. i Z. M.. Rozległy się krzyki odnoszące się do napisów i treści na samochodzie – osoby ze squotu nie zgadzały się z tym przekazem. Skandowano używając wulgarnych słów opuszczenie miejsca przez samochód i mężczyzn. Grupa osób rozciągnęła się wokół pojazdu, blokując tym samym przejazd auta. Krzycząc atakowano słownie mężczyzn,</p>	<p>zeznania świadka Ł. K.</p>	<p>709-713</p>	

<p>używano wobec nich słów obraźliwych, kwestionowano przedstawiane na samochodzie i przez głośniki hasła. Część osób zbliżała się bezpośrednio do J. B. i Ł. K., w tym M. S. i P. S.. Zbliżali twarz do twarzy mężczyzn, wykrzykiwali wulgaryzmy i swoje twierdzenia, życzyli śmierci. W pewnym momencie P. S. oderwał od samochodu lewe przednie lustro, a M. S. próbował otworzyć maskę pojazdu, a gdy mu się to nie udało wyrwał przednią tablicę rejestracyjną, po czym próbował ją pociąć. Następnie członkowie grupy zamalowywali farbami w sprayu szyby samochodu, tylną tablicę rejestracyjną, plandekę, oraz uszkodzili kamerę cofania. Z. M. biła brawo, wiwatowała, śmiała się, podobnie pozostałe osoby z grupy. P. S. przy użyciu noża rozciął baner zamocowany na prawej części skrzyni ładunkowej, który następnie został rozerwany, zostały także przebite prawe opony – przednia i tylna.</p>			
<p>zeznania świadka J. B.</p>	<p>804-811 1020v.- (...)</p>		
<p>nagrania z zapisu kamer z samochodu R. (...) nr rej. (...) np. płyta 1</p>	<p>52</p>		

<p>plik 2020_06_27_ (...)_01</p> <p>00:32 - 00:40</p> <p>plyta 1</p> <p>plik 2020_06_27_ (...)</p> <p>04:02- 04:39, 04:58</p> <p>plik 2020_06_27_ (...)_01</p> <p>00:12-00:27 (plik 2020_06_27_ (...).00</p> <p>03:07-03:09</p> <p>03:26-03:36</p> <p>plik (...). (...)</p> <p>plyta 1</p> <p>plik 2020_06_27_ (...):58</p> <p>plyta 1</p> <p>plik 2020_ (...)_ (...):21- 00:27, 01:33-01:44</p> <p>plyta 2 plik 2020_06_27_ (...):50</p> <p>plyta 7</p> <p>plik (...):15, 03:15</p>		
<p>nagrania z zapisu telefonu komórkowego Ł. K.</p>	<p>52</p>	
<p>nagrania z zapisu kamery nasobnej J. B.</p>	<p>126</p>	
<p>dokumentacja poglądowa stanowiąca wydruki stopklatek z nagrań z przebiegu zdarzenia i oględzin</p>	<p>150-198</p>	

protokół oględzin samochodu marki R. (...) nr rej. (...)	23-25		
6. Wartość szkód w pojeździe wyniosła 6123 zł.	zeznania świadka J. B. kosztorys zniszczeń wraz z fakturami	113v. 115-121	
7. M. S. oraz inni członkowie grupy ze squotu sięgali kilkakrotnie do telefonu Ł. K., którym nagrywał przebieg zdarzenia. Nie chcieli, aby przebieg zdarzeń został utrwalony. Z uwagi na wysoki wzrost K. nie potrafili dosięgnąć telefonu. Aby tego dokonać jeden z mężczyzn zaatakował K. uderzając go w tył głowy, chwycił za rękę, starał się przewrócić na ziemię ciągnąc między zaparkowane samochody. W tym czasie S. złapał K. za szyję, podduszał go i wspólnie z pierwszym mężczyzną próbowali powalić na ziemię. Kolejna osoba chwytła za nogę, szarpała. W wyniku tych działań K. przewrócił się, uderzył plecami o krawężnik. Dalej próbowano odebrać mu telefon, wykręcano w tym celu ręce. Po interwencji obcego mężczyzny S. i inni odstąpili od ataku na K., który w wyniku ataku doznał zasinienia na lewym nadgarstku i otarcia naskórka na plecach, co spowodowało	jak przy punktach 4 – 5 protokół oględzin osoby	53a-54	

rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni.			
8. M. S. nie zgadzał się z hasłami przedstawianymi przez kampanię „stop pedofilii”, w tym z tymi przekazywanymi na plandecy samochodu i przekazywanymi przez jego głośniki.	wyjaśnienia oskarżonego M. S.	1084v.- (...)	
9. M. S. nie był karany.	informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego	(...)	
10. Stan psychiczny oskarżonego nie zniósł i nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i zdolności pokierowania swoim postępowaniem, poczytalność oskarżonego nie budziła wątpliwości.	opinia biegłych psychiatrów I. K. i M. W. oraz biegłego psychologa P. B.	(...)	
1.1.2.	Z. M.	27 czerwca 2020 roku w W. przy ul. (...) brała czynny udział w zbiegowisku, wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtownego zamachu na Ł. K. i J. B. oraz na mienie w postaci samochodu R. (...) nr rej. (...), w trakcie którego zbiegowiska uczestnicy działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia ww. samochodu poprzez przebicie dwóch opon, pocięcie plandeki, urwanie lusterka, oderwanie tablicy rejestracyjnej, uszkodzenie kamery cofania oraz pobrudzenie	

		farbą, powodując szkody o łącznej wartości 6123 zł na szkodę Fundacji (...) do (...), przy czym czynu tego dopuściła się z oczywiste błęego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest przestępstwo z art. 254§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Jak wobec oskarżonego M. S. w punktach od 1 do 6.	jak wobec oskarżonego M. S. w punktach od 1 do 6		
2. Z. M. akceptowała i pochwała gwałtowny zamach na Ł. K. i J. B. oraz na mienie Fundacji (...) do (...) bijąc brawo i wznosząc okrzyki.	nagrania z zapisu kamer z samochodu R. (...) nr rej. (...) np. płyta 1 plik 2020_06_27_(...)_01 00:00-00:05	52	
3. Z. M. nie była karana.	informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego	(...)	
Z. M. była przeciwna hasłom głoszonym przez Fundację (...) do (...).	notorius		
1.1.3.	P. S.	27 czerwca 2020 roku w W. przy ul. (...) brał czynny udział w zbiegowisku, wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtanego zamachu na Ł. K. i J. B. oraz na mienie w postaci samochodu R. (...) nr rej. (...), w trakcie którego	

		<p>zbiegowiska działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami dokonano uszkodzenia w/ w samochodzie poprzez przebicie dwóch opon, oderwanie tablicy rejestracyjnej, uszkodzenie kamery cofania oraz pobrudzenie farbą, zaś oskarżony pociął plandekę i urwał lustro powodując szkody o łącznej wartości 6123 zł na szkodę Fundacji (...) do (...), przy czym czynu tego dopuścił się z oczywistego błędnego powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest przestępstwo z art. 254§1 kk w zb. z art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 57a§1 kk.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Jak wobec oskarżonego M. S. w punktach od 1 do 6.	jak wobec oskarżonego M. S. w punktach od 1 do 6		
<p>plyta 2 plik 2020_ (...) _ (...):48</p> <p>plyta 1 plik 2020_06_27_ (...) 03:00-03:02</p> <p>plyta 2 plik 2020_06_27_ (...) 01:06-01:11</p>			

<p>plyta 1</p> <p>plik (...).(...)</p> <p>04:36-04:55</p> <p>plik (...)_ (...)_ (...):08-00-12</p> <p>plyta 7</p> <p>plik (...)</p> <p>04:10-04:11</p> <p>plyta 7</p> <p>plik (...)</p> <p>01:10 - 02:15</p>			
2. P. S. nie był karany.	informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego	1100	
3. P. S. był przeciwny hasłom głoszonym przez Fundację (...) do (...).	wyjaśnienia oskarżonego P. S.	404, 708-708v.	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. S.	27 czerwca 2020 r. w W. przy ul. (...) brał udział w zbiegowisku, widząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtowanego zamachu na Ł. K. i J. B. oraz na mienie w postaci samochodu R. (...) nr rej. (...), w trakcie którego zbiegowiska działając	

		wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami dokonał uszkodzenia ww. samochodu poprzez przebicie dwóch opon, pocięcie plandeki, urwanie lusterka, oderwanie tablicy rejestracyjnej, uszkodzenie kamery cofania oraz pobrudzenie farbą, powodując szkody o łącznej wartości 6123 zł na szkodę Fundacji (...) do (...).	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Osobiste dokonanie uszkodzeń samochodu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w postaci przebicia dwóch opon, pocięcia plandeki, urwania lusterka, uszkodzenia kamery cofania oraz pobrudzenie farbą.	nagrania z zapisu kamer z samochodu R. (...) nr rej. (...)	52	
nagrania z zapisu telefonu komórkowego Ł. K.	52		
nagrania z zapisu kamery nasobnej J. B.	126		
1.2.2.	P. S.	27 czerwca 2020 r. w W. przy ul. (...) brał czynny udział w zbiegowisku, wiedząc, że jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtanego zamachu na Ł. K. i J. B. oraz na mienie w postaci samochodu R. (...) nr rej.	

		(...), w trakcie którego zbiegowiska działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami dokonał uszkodzenia w/ w samochodzie poprzez przebicie dwóch opon, pocięcie plandeki, urwanie lusterka, oderwanie tablicy rejestracyjnej, uszkodzenie kamery cofania oraz pobrudzenie farbą, powodując szkody o łącznej wartości 6123 zł na szkodę Fundacji (...) do (...).	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Osobiste dokonanie uszkodzeń samochodu R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w postaci przebicia dwóch opon, oderwania tablicy rejestracyjnej, uszkodzenia kamery cofania oraz pobrudzenia farbą.	jak w 1.2.1.		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
		Dysponując nagraniami przebiegu zdarzenia stan faktyczny w sprawie był bezsporny a jego odtworzenie oczywiste.	

Wszystkie dowody uzyskane i przeprowadzone w sprawie (wobec powielania dowodów na tożsame okoliczności, bądź wynikające z jednej czynności wymieniono w uzasadnieniu zasadnicze) zasługiwały na uwzględnienie, albowiem były ze sobą spójne i wzajemnie się uzupełniały, natomiast przede wszystkim znajdowały oparcie w bezpośrednich nagraniach z miejsca zdarzenia wykonanych zarówno przez pokrzywdzonych, przez kamery zamontowane na samochodzie, którym się poruszali oraz przez świadka A. O.. Nie znaleziono żadnych dowodów wskazujących na ingerencję w dokonane nagrania, nie wykazano, aby taka ingerencja w ogóle miała miejsce, oskarżeni nie zaprzeczyli przebiegowi wydarzeń, jak również nie kwestionowali prawdziwości nagrań. Zauważyć należy, że nagrania złożone przez pokrzywdzonych zawierały również negatywne dla nich treści, które wypowiadali (w szczególności po zakończeniu zdarzenia, podczas oczekiwania na pomoc drogową, w trakcie interwencji Policji), a zatem gdyby nagrania te miałyby być fałszywymi i preparowanymi przez pokrzywdzonych, to nie znalazłyby się w nich

		niekorzystne dla nich ujęcia. Odmienne były jedynie powody i oceny działań, które zostały podjęte przez pokrzywdzonych i oskarżonych, bo uzależnione od występowania po jednej, bądź drugiej stronie sali rozpraw, lub sympatyzowania z jedną lub drugą stroną. Kwestie te jednak nie miały znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie.	
1.1.1. 1.1.2. 1.1.3.	zeznania świadka Ł. K.	jak wyżej	
zeznania świadka J. B.	jak wyżej		
zeznania świadka A. O.	jak wyżej		
wyjaśnienia oskarżonego M. S.	jak wyżej		
wyjaśnienia oskarżonego P. S.	jak wyżej		
nagrania z zapisu kamer z samochodu R. (...) nr rej. (...)	jak wyżej		
nagrania z zapisu telefonu komórkowego Ł. K.	jak wyżej		
nagrania z zapisu kamery nasobnej J. B.	jak wyżej		

dokumentacja pogładowa stanowiąca wydruki stopklatek z nagrań z przebiegu zdarzenia i oględzin	- sporządzona przez organ uprawniony w zakresie jego działania	
zrzut z ekranu	jak wyżej	
protokół oględzin samochodu marki R. (...) nr rej. (...)	- dokument urzędowy sporządzony przez uprawniony organ w zakresie jego działania, - niekwestionowany przez strony,	
kosztorys zniszczeń wraz z fakturami	- oparty na zeznaniach świadka J. B., którym dano wiarę, - wysokość szkody została określona przez J. B., który na tę okoliczność przedstawił stosowne dokumenty, - wskazane w kosztorysie kwoty nie były w żadnym stopniu wygórowane, bądź abstrakcyjne, - zasady doświadczenia życiowego wskazują, że przyjęta wartość uszkodzeń była właściwa, - w fakturach wskazano inne, dodatkowe kwoty niezwiązane z przedmiotową szkodą i nie zostały one uwzględnione w kosztorysie, co potwierdza, że wycena uszkodzeń została przeprowadzona rzetelnie - bez dodatkowego obciążania oskarżonych kwotami, które nie	

	dotyczyły działania oskarżonych,		
	protokół oględzin osoby	- dokument urzędowy sporządzony przez uprawniony organ w zakresie jego działania, - niekwestionowany przez strony,	
	informacje o osobie z Krajowego Rejestru Karnego	- dokumenty urzędowe sporządzone przez uprawniony organ w zakresie jego działania,	
	opinia biegłych psychiatrów I. K. i M. W. oraz biegłego psychologa P. B.	- jasna, pełna, niezawierająca sprzeczności, - należyście uzasadniona, - oparta na fachowej wiedzy i doświadczeniu zawodowym, - niekwestionowana przez strony,	
3.	<i>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</i>		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania zgodna z zarzutem	I, II, III	M. S. Z. M. P. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżeni brali udział w zbiegowisku, wiedząc, że			

jego uczestnicy wspólnymi siłami dopuszczają się gwałtanego zamachu na Ł. K. i J. B. oraz na mienie w postaci samochodu R. (...) nr rej. (...). Wydarzenie, które rozegrało się 27 czerwca 2020 roku na jezdni i chodniku ul. (...) przed squotem Syrena było całkowicie spontaniczne, samorzutne, przypadkowe.

Zorganizowana była co prawda impreza związana z urodzinami squotu, jednak miała ona miejsce wewnątrz kamienicy i na jej podwórzu. Wyjście grupy osób ze squotu przed kamienicę zostało spowodowane przejazdem samochodu Fundacji (...) do (...) i dźwiękami wydobywającymi się z jego głośników. A zatem choć uczestnicy urodzin squotu zebrali się w tym miejscu i o tej porze w celu świętowania rocznicy, to zebranie się ich poza miejscem imprezy nie było ani zorganizowane, ani zaplanowane, ani kontrolowane. Oskarżeni S. i S. podejmowali osobiście, obok innych osób, działania atakujące K. i B., jak również mienie w postaci samochodu. Wobec pokrzywdzonych kierowali obelgi, wulgaryzmy, wyzwiska, a nawet życzenia śmierci. Oskarżona M. takich bezpośrednich czynności nie podejmowała, natomiast w pełni popierała aktywność

oskarżonych oraz pozostałych uczestników zgromadzenia dając temu wyraz gestami i okrzykami. Nie była przypadkowym przechodniem, celowo wyszła ze sądu wraz z innymi osobami, solidaryzowała się z całą grupą i podejmowanymi przez jej uczestników działaniami. Ponadto zebrani skandowali wobec pokrzywdzonych hasła „wypierdalać”, nie chcąc jednak zejść z jedni przez co blokowali przejazd.

Celem zbiegowiska napierającego na pokrzywdzonych był niewątpliwie zamach na J. B. i Ł. K.. Zamachem jest niebezpieczne zachowanie się człowieka, które narusza lub zmierza do naruszenia cudzych dóbr chronionych prawem. Dla stwierdzenia zamachu jest obojętne, czy dobro prawne jest już przez napastnika naruszone czy dopiero zmierza on do jego naruszenia. Bezpośredniość zamachu oznacza stworzenie takiego niebezpieczeństwa dla dobra prawnego, które może się natychmiast zaktualizować i trwa ono tak długo, jak długo trwa stan niebezpieczeństwa utrzymywany zachowaniem sprawcy. Jak zauważył Sąd Najwyższy „bezpośredniość zagrożenia wchodzi w grę wówczas, gdy

istnieje wysoki stopień prawdopodobieństwa, że zagrożone atakiem dobro zostanie zaatakowane natychmiast, w najbliższej chwili (wyrok z 11.12.1978 r., II K 266/78, OSNKW 1979, Nr 6, poz. 65). O ile zamach na Ł. K. poza atakami słownymi miał również cechy bezpośredniego ataku skutkujący obaleniem go na ziemię, o tyle wobec J. B. doszło do agresji słownej bez stosowania siły fizycznej. Całokształt okoliczności sprawy wskazuje niewątpliwie, iż zachowanie uczestników zbiegowiska było agresywne, z biegiem czasu eskalowało. Pokrzywdzeni czuli się i bezspornie mogli czuć się zagrożeni zachowaniem zgromadzonych, tym bardziej, gdy oskarżony P. S. miał przy sobie nóż, kierował wobec J. B. słowa typu „myślisz, że my nie mamy puszek z gazem”, jak również wobec samego wandalizmu działań uczestników zbiegowiska, dokonujących coraz to większych zniszczeń furgonetki. W tym miejscu zauważyć też trzeba, że pokrzywdzeni otrzymywali sygnały ze strony zebranych niespójne. Najpierw bowiem uczestnicy zbiegowiska wzywali ich do odjazdu, po czym zostali otoczeni przez zebranych, w tym osoby

stojące na froncie auta, które zacieśniając się uniemożliwiały opuszczenie im miejsca zdarzenia. Napór ze strony zebranych był na tyle duży, iż nie pozwalał im stamtąd odjechać. Istotnie w związku ze zdarzeniem doszło do gwałtownego zamachu na pokrzywdzonych, co nie było efektem przypadkowym, niezamierzonym czy obojętnym zamiarem zgromadzonych, w tym aktywnie uczestniczących w zdarzeniu oskarżonych. Działanie gwałtowne, wymierzone w osoby, jak też mienie było w sposób oczywisty, co wynika z materiału dowodowego, istotą zachowania tam zebranych osób.

W odniesieniu do oskarżonej Z. M. należy zauważyć, że do przyjęcia odpowiedzialności za występki z art. 254§1 kk nie jest niezbędne ustalenie, że poszczególny uczestnik zbiegowiska dokonał indywidualnego aktu gwałtu i zranił jakąkolwiek osobę bądź zniszczył konkretne mienie. Wystarczające jest bowiem wzięcie udziału w zbiegowisku ze świadomością, że uczestnicy tego zbiegowiska dopuszczają się wspólnymi siłami gwałtownego zamachu na osobę lub mienie. „Branie czynnego udziału” w zbiegowisku nie polega

natomiast na samym uczestnictwie w nim. Istotny jest jednak fakt psychicznego i fizycznego zaangażowania się w jego przebieg i solidarność z innymi uczestnikami zbiegowiska. „Branie czynnego udziału” w zbiegowisku co do zasady polega na działaniu, ze względu na słowo „czynny” udział, niemniej poszczególne czynności mogą mieć charakter zaniechania. Sprawca nadto musi mieć świadomość zachowania się innych uczestników zbiegowiska, choćby sam nie dopuszczał się gwałtownego zamachu (zob. Postanowienie SN z dnia 18 lutego 2015 roku, II KK 20/15, L. nr nr (...)). Gwałtowny zamach na osobę to taki, którego intensywność zagraża co najmniej uszczerbkiem na zdrowiu, musi cechować się odpowiednią drastycznością formy.

W trakcie zbiegowiska jego uczestnicy działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia samochodu marki R. (...) nr rej. (...) poprzez przebicie dwóch opon, pocięcie plandeki, urwanie lusterka, oderwanie tablicy rejestracyjnej, uszkodzenie kamery cofania oraz pobrudzenie farbą, powodując szkody o łącznej wartości 6123 zł na szkodę Fundacji (...) do (...). M. S. osobiście dokonał

wśród wymienionych zniszczeń uszkodzenia pojazdu odrywając tablicę rejestracyjną, zaś P. S. osobiście pociął plandekę oraz urwał lusterko. Ewidentnym jest, że działania oskarżonych oraz pozostałych osób wypełniły znamiona przestępstwa penalizowanego w art. 288§1 kk. Oskarżeni nie dysponowali tytułem prawnym do samochodu, który stanowił własność Fundacji (...) do (...), zaś dokonana przez nich ingerencja w strukturę materialną rzeczy naruszyła jej integralność i nienaruszalność cudzej rzeczy oraz związaną z daną rzeczą zdolność do niezakłóconego użytkowania jej zgodnie z jej przeznaczeniem. Możliwość niezakłóconego korzystania z rzeczy jest bowiem oczywistym atrybutem prawa własności lub innego prawa rzeczowego czy też prawa obligacyjnego do danej rzeczy.

Oskarżony M. S. popychał, szarpał i uderzył Ł. K. finalnie przewracając go na chodnik, próbując przerwać mu nagrywanie zajścia poprzez odebranie telefonu komórkowego. Stosując przemoc w celu zmuszenia K. do zaprzestania rejestrowania zdarzenia wypełnił znamiona czynu z art. 191§1 kk.

Przemoc użyta wobec pokrzywdzonego spowodowała u niego obrażenia w postaci zasinienia na lewym nadgarstku i otarcia naskórka na plecach skutkujące rozstrojem zdrowia poniżej 7 dni, czym M. S. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 157§2 kk. W trakcie tego ataku P. S. nie był obecny, miało ono miejsce przed samochodem, w pewnej od niego odległości. Natomiast Z. M. znajdowała się obok oskarżonego S., gdy ten rozpoczynał atakowanie K., jednak nie godziła się na tego rodzaju działanie. Przytrzymała za koszulkę S. próbując powstrzymać go od ataku, gesty i ruchy jej ciała wskazywały, że nie chce do niego dopuścić, a gdy jej działania nie przyniosły oczekiwanego przez nią skutku, odeszła z miejsca zdarzenia.

Oskarżony S. nie działał w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego należącego do K., co wprost wynika z zeznań pokrzywdzonych. Jedynym powodem, dla którego zastosował wobec niego przemoc było spowodowanie zaprzestania nagrywania przebiegu wydarzeń. Dlatego też nie zmieniono opisu czynu i nie przyjęto kwalifikacji prawnej z art. 280§1 kk, albowiem rozbój jako szczególna

postać kradzieży, może być popełniony tylko z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, gdzie celem sprawcy jest zamiar przywłaszczenia cudzej rzeczy.

Oskarżeni dopuszczając się występku polegającego na umyślnym zamachu na zdrowie oraz na umyślnym uszkodzeniu cudzej rzeczy, działając publicznie, z oczywiście błahego powodu i okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, popełnili występki o charakterze chuligańskim. Powyżej przedstawiono i wykazano, że oskarżeni wzięli udział w zbiegowisku, w którym dokonano umyślnego zamachu na zdrowie oraz mienie w godzinach wczesnopopołudniowych w centrum W.. Zdaniem sądu działali z oczywiście błahego powodu, ponieważ dla takiego działania nie sposób znaleźć uzasadnienia i wytłumaczenia, choć oskarżeni i ich obrońcy takie wytłumaczenie i uzasadnienie przedstawiali.

Argumentacja oskarżonych i ich obrońców nie przekonała sądu, ponieważ odmiennosc poglądów nie daje prawa do atakowania osób i mienia, a przez to nie może stanowić uzasadnionego powodu

do napaści. Oskarżeni nie zgadzali się z hasłami zamieszczonymi na plandecie samochodu, nie zgadzali się z hasłami kampanii prowadzonej przez Fundację (...) do (...). Z ich twierdzeniami nie zgadzali się natomiast uczestnicy akcji fundacji. Z tego powodu pomiędzy stronami postępowania zaistniał spór. Spór, który pozostaje nierozwiązywalny z uwagi na odmienne poglądy, a jego efektem stało się jednak popełnienie przestępstwa. Każdy ma prawo do wyrażania własnych poglądów, ale pamiętać należy, że nie można korzystając z tego uprawnienia przekraczać norm obowiązującego prawa. Nie może to prowadzić do sytuacji, w której uzewnętrznienie własnych racji odbywa się w sposób całkowicie dowolny, a podejmowane działania powodują zagrożenie bezpieczeństwa tak dla osób, jak i mienia, ograniczając tym samym prawa obywatelskie innych osób, które nie muszą identyfikować się z takimi poglądami, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie. Warunki realizowania swojego prawa nie mogą prowadzić do umniejszania wartości innych poglądów i rozwiązywania sporów społecznych poprzez łamanie prawa. Ataku

na aktywistów fundacji i pojazd nie sposób uznać za formę sprzeciwu wobec zdaniem oskarżonych kampanii nienawiści. Używanie przemocy, groźby bezprawnej lub znieważenie wyłącznie z powodu różnicy w rodzaju poglądów, jakkolwiek kontrowersyjne by nie były nie może znajdować żadnego racjonalnego i powszechnie akceptowanego wytłumaczenia. Agresja nie jest sposobem rozwiązywania sporów światopoglądowych i przekonywania o swoich racjach. Również obrona własnych poglądów nie może prowadzić do sytuacji, w której atakowane jest zdrowie i mienie. Z uwagi na powyższe nie można przyjąć, aby zachowanie oskarżonych oraz innych uczestniczących w zdarzeniu osób przejawiające się gwałtownością ataku, drastycznym jego przebiegiem, jak i wobec powstałych skutków, były adekwatne do haseł prezentowanych na plandecie przedmiotowego pojazdu i dobiegających z głośników, tj. bodźca, który takie zachowanie miał wywołać. Co więcej ofiarami ataku padli aktywiści legalnie działającej organizacji, którzy również mają prawo do własnych poglądów. Powyższe stanowiło przejaw

<p>lekceważenia porządku prawnego. W tym zakresie zauważenia także wymaga, że w pobliżu miejsca zdarzenia znajdował się komisariat Policji, a oskarżeni nie obawiali się działając w taki sposób w jaki działali, interwencji ze strony funkcjonariuszy.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>M. J. SzutowiczZuzanna M. P. S.</p>	<p>I, II, III</p>	<p>I, II, III</p>	<p>W orzecnictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego oraz w doktrynie i literaturze prawa karnego prezentowane są dwa odmienne poglądy dotyczące możliwości zastosowania art. 37a§1 kk wobec sprawców występku chuligańskiego w związku z treścią art. 57a§1 kk. Sąd orzekający podziela ten pogląd (bez ataku, agresji i nienawiści) według którego poza wyłączeniami, o jakich mowa w art. 37a§2 kk, pozostała treść art. 37a kk nie zawiera innych normatywnych przeszkód ku temu, by inne (aniżeli wskazane w art. 37a§2 kk) ustawowe przesłanki obostrzenia</p>

kary także wykluczały stosowanie art. 37a§1 kk (tak np. komentarz do kodeksu karnego pod red. prof. dr hab. Michała Królikowskiego; wyrok SA we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKa 260/19; postanowienie SN w sprawie o sygn. akt II KK 361/15). W związku z tym zastosowano art. 37a§1 kk przy wymiarze kary wobec oskarżonych.

Uwzględniono dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. Stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu uznano za znaczny, a to z uwagi na naruszone dobra – zdrowie i mienie, postępującą w trakcie zdarzenia eskalację zachowań w odniesieniu do S. i S., a malejącą w odniesieniu do M., rodzaj i rozmiar obrażeń K., które nie były zbyt poważne oraz wysokość szkody w pojeździe, która była na średnim poziomie. Wzięto pod uwagę współdziałanie w grupie wobec dwóch pokrzywdzonych, w „biały dzień”, z zamaskowanymi twarzami (oprócz S.), agresywne zarówno słownie jak i czynem – w tym zakresie z ograniczeniem wobec Z. M., treści wypowiedane przez oskarżonych S. i S. wobec pokrzywdzonych, motywację zdominowaną ochroną własnych poglądów wobec innych – odmiennych. Uwzględniono również

postawę oskarżonych wobec dokonanego czynu, ich zachowanie przed i po jego popełnieniu. Zauważenia wymaga, że o ile M. S. posiadając swe poglądy i nie zgadzając się z poglądami strony przeciwnej, będąc inicjatorem zdarzenia i atakującym K., w sposób wyważony dał wyraz swej ocenie zdarzenia i przedstawił swe rozważania o jego powodach i skutkach, to P. S. pomimo dokonanego czynu nie dostrzega ani karygodności swego działania (np. używania noża) ani jego skutków. Sąd miał na uwadze także właściwości i warunki osobiste sprawców, ich sposób zarobkowania, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz dotychczasową niekaralność. Biorąc pod uwagę powyższe oraz mając na względzie szczególnie i ogólnoprewencyjny cel kary, uwzględniając dyspozycję art. 37a§1 kk uznano za właściwe i sprawiedliwe orzeczenie w stosunku do oskarżonego M. S. kary 1 roku ograniczenia wolności, w stosunku do Z. M. kary 6 miesięcy ograniczenia wolności, zaś wobec P. S. kary 11 miesięcy ograniczenia wolności, wobec wszystkich oskarżonych z obowiązkiem wykonywania

nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Za zastosowaniem tak ukształtowanej sankcji przemawiają z jednej strony względy prewencji indywidualnej – oskarżeni będą mogli bowiem przemyśleć swoje zachowanie, wdrożyć się do przestrzegania obowiązującego prawa, a nadto zrozumieć, że popełnianie przestępstw nigdy nie popłaca. Nie mniej istotne jest przy tym, iż wymierzone oskarżonym kary realizują również cele z zakresu prewencji ogólnej, albowiem dają społeczeństwu jasny sygnał, iż przestępstwa nie pozostają niezauważone, zaś ich sprawcy nie unikają negatywnych konsekwencji własnego postępowania. Zdaniem sądu wymierzona w ten sposób kara spowoduje, że oskarżeni zrozumieją naganność swego postępowania jak też powstrzymają się przed popełnianiem przestępstw w przyszłości. Tak ukształtowana kara oddaje stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonych i jest sprawiedliwa.

Zastosowane w stosunku do oskarżonych sankcje karne powinny pozytywnie wpłynąć na osobowość M. S., Z. M. i P. S.,

a jednocześnie zaspokoić oczekiwania społeczne.

W ocenie sądu kara ograniczenia wolności była najwłaściwszą sankcją karną za czyn przez oskarżonych popełniony. Kara wnioskowana przez oskarżyciela publicznego i posiłkowego mijałaby się z celami kary wobec oskarżonych jak i z jej ogólnospołecznym celem oddziaływania. Zauważyć należy, że odbywając karę pozbawienia wolności oskarżeni pozostawaliby na utrzymaniu państwa, głównym celem byłaby izolacja, która przy krótkotrwałej karze nie odniosłaby skutku wychowawczego wobec izolacji od społeczeństwa – spełniłaby jedynie rolę odpłaty. Natomiast kara ograniczenia wolności, polegająca na pracy dla tego społeczeństwa jest w ocenie sądu najwłaściwszą w wypełnieniu swoich zadań i celów. Okaże oskarżonym, że prosta praca jest potrzebna, w ten sposób odpracują swój czyn na rzecz ogółu, być może docenią, że praca nie hańbi, ale może przysporzyć właściwych działań dla innych, nawet proste czynności, lecz jednak w ramach kary ograniczenia wolności spowodują, że znajdą czas na przemyślenie swoich zachowań. Krótkimi słowami - niech oskarżeni odpracują za czyn, który popełnili, a

			nie społeczeństwo ich utrzymuje podczas kary pozbawienia wolności. Dodatkowo za wymierzeniem kary wolnościowej przemawiał fakt orzeczenia obok niej środka kompensacyjnego oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonych, co pozwoliło na uznanie, że będzie ona wystarczającą i adekwatną dolegliwością.
5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. S.	IV	I	Oskarżony był zatrzymany w sprawie od 14 lipca 2020 roku od godziny 11:00 do 15 lipca 2020 roku do godziny 17:39, oraz tymczasowo aresztowany od 7 sierpnia 2020 roku od godziny 19:20 do 28 sierpnia 2020 roku do godziny 18:05.
M. J. SzutowiczZuzanna M. P. S.	V	I, II, III	Szkoda została wyrządzona przez oskarżonych, a zatem sprawcy winni ją naprawić.
M. J. SzutowiczZuzanna M. P. S.	VI	I, II, III	Obligatoryjność orzeczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonych w przypadku skazania za występki o charakterze chuligańskim – orzeczenie obowiązku naprawienia

			szkody nastąpiło na rzecz innego pokrzywdzonego.
6. inne zagadnienia			
<p>Zgodnie z obowiązującymi przepisami kodeksu karnego - art. 1§1 odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, zgodnie z § 2 nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma, a zgodnie z § 3 nie popełnia przestępstwa sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Natomiast kodeks postępowania karnego ustala cele postępowania i zasady prawdy materialnej stanowiąc w §1 art. 2, że przepisy kodeksu mają na celu takie ukształtowanie postępowania karnego, aby:</p> <p>1) sprawca przestępstwa został wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, a osoba niewinna nie poniosła tej odpowiedzialności;</p> <p>2) przez trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym oraz ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przestępstwa osiągnięte zostały zadania</p>			

postępowania karnego nie tylko w zwalczaniu przestępstw, lecz również w zapobieganiu im oraz w umacnianiu poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego;

3) zostały uwzględnione prawnie chronione interesy pokrzywdzonego przy jednoczesnym poszanowaniu jego godności;

4) rozstrzygnięcie sprawy nastąpiło w rozsądnym terminie.

§2 podaje, że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne.

Odnosząc się do powyższych zasad, trwających od wieków jako zasady i cele postępowania karnego (oczywiście ewoluujące), mając na uwadze uwarunkowania postępowania karnego, doświadczenie zawodowe, życiowe i zasady określające procedowanie w sprawach karnych, sąd rozpoznając i rozstrzygając sprawę ustanowił pole widzenia na czynie, który został dokonany. Kwestie przedstawiane przez oskarżonych i ich obrońców, jak i oskarżycieli posiłkowi i ich pełnomocnika co do okoliczności dokonanego czynu, nie mogły być

brane pod uwagę z uwagi na obowiązujące wczoraj, dziś i jutro przepisy postępowania karnego. Wobec oczekiwań stron postępowania i publiczności jako sąd orzekający stwierdzam, że przepisy prawa muszą być respektowane, wobec czego jeżeli określone zachowanie zabronione jest pod groźbą kary, to należy jej oczekiwać. Jeżeli pragnie się wyrażać swoje poglądy, to należy czynić to w taki sposób, aby obowiązujących norm prawnych nie łamać. Każdy ma prawo mówić co chce - to prostymi słowami można powiedzieć bez powoływania się na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej czy innych międzynarodowych aktów prawnych, to jest wolność każdego człowieka. I nie trzeba do tego aktów prawnych tylko własne rozumienie człowieka obok siebie. Każdy ma prawo do różnych poglądów, ale nie zgadzając się z nimi nie można dokonywać czynów stanowiących czyny zabronione. Osobiście spotykam się z różnicami poglądów wśród bliskich osób, natomiast przestrzegana kultura dyskusji nigdy nie spowodowała popełnienia czynu zabronionego (choć zerwanie więzów przyjacielskich niejednokrotnie ze strony moich adwersarzy). Swe

własne potomstwo ucę
zawsze, aby miało własne
poglądy, umiało je
uzasadnić i o nie walczyć,
ale nigdy w tej walce
nie naruszało przepisów
prawa - a jeżeli to
zrobi, to musi za to
ponieść konsekwencje -
odpowiedzialność za to
co czyni się w słusznej,
ważnej i bliskiej sercu
sprawie.

Wielokrotnie sąd
orzekający spotkał się z
zarzutami o
pozytywistycznym
postrzeganiu prawa, i
wielokrotnie takie
postrzeganie było
nieakceptowane przed sądem
II instancji. Pragnę
podkreślić, że sędzia
ma obowiązek orzekać
zgodnie z przepisami
prawa i z własnym
sumieniem, a według
mnie, mojego sumienia
i przepisów prawa,
rozstrzygnięcie zapadłe w
sprawie było właściwe,
uzasadnione i
sprawiedliwe. Należy
ponosić odpowiedzialność
za czyny które się
popelnia, nawet jeśli
w naszym mniemaniu
są one usprawiedliwione,
natomiast w obliczu prawa
takiego usprawiedliwienia
nie znajdują.

Nie jest zadaniem sądu
rozstrzyganie o sporach
światopoglądowych,
politycznych czy
społecznych. Oczywiście
sąd w określonym
środowisku istnieje,

ocenia i rozstrzyga. Nie przyznaje racji tym czy innym poglądom - a takie oczekiwania były z obu stron postępowania - ponieważ nie jest uprawniony do uznawania racji. Jest natomiast uprawniony do rozstrzygania czy określone działanie człowieka, odpowiedzialnego za swoje czyny, wypełniło znamiona przestępstwa. A jeżeli do takiej konkluzji dochodzi, to ma obowiązek wymierzyć za to właściwą i sprawiedliwą karę.

Wobec treści przedstawionych w uzasadnieniu w ocenie sądu zbędnym jest przedstawianie rozważań odnośnie nieodnalezienia w działaniu oskarżonych okoliczności wyłączających bezprawność karną czynu bądź winę.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

VII

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk, art. 2 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądzając na rzecz Skarbu Państwa:

- od oskarżonego M. S. 3706,64 zł, na którą złożyły się

1667,33 zł (połowa wydatków poniesionych w toku postępowania przygotowawczego wraz z należnościami za konwojowanie), 180 zł opłaty z uwagi na skazanie na karę ograniczenia wolności, 20 zł opłaty na informację z Krajowego Rejestru Karnego uzyskaną za pośrednictwem systemu (...), 1832,64 zł wydatków poniesionych tytułem wynagrodzenia biegłych oraz 6,67 zł zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku postępowania sądowego,

- od oskarżonej Z. M. 1564,26 zł, na którą złożyły się 1417,60 zł (połowa wydatków poniesionych w toku postępowania przygotowawczego pomniejszona o należności za konwojowanie oskarżonego S.), 120 zł opłaty z uwagi na skazanie na karę ograniczenia wolności, 20 zł opłaty na informację z Krajowego Rejestru Karnego uzyskaną za pośrednictwem systemu (...) oraz 6,66 zł zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku postępowania sądowego,

- od oskarżonego P. S. 1249,90 zł, na którą złożyły się wydatki poniesione w toku postępowania przygotowawczego w kwocie 1043,23 zł, 180

	<p>zł opłaty z uwagi na skazanie na karę ograniczenia wolności, 20 zł opłaty na informację z Krajowego Rejestru Karnego uzyskaną za pośrednictwem systemu (...) oraz 6,67 zł zryczałtowanych wydatków poniesionych w toku postępowania sądowego.</p>
7. Podpis	